

**„Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní
nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou,
vznešenou radostí,
a tak docházíte cíle víry, spasení duší.“
1 Petr 1, 8.-9.**

PROSINEC 2019

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 7.12. – Uctívání Hospodina
- 14.12. – Odpadnutí a nové oživení
- 21.12. – Špatné rozhodnutí – a co dál?
- 28.12. – Vůdci Izraele

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání	SŠ dětí a mládeže
7.12.	Bohumil Mroček	Bohumil Mroček	Iva Burešová
14.12.	Petr Chára	VP – Hynek Dona	Iva Burešová
21.12.	Anna Petrovičová	Jan Wagner	Iva Burešová
28.12.	Bohumil Mroček	Pavel Pimek	Soňa Mročková

Blahopřání k narozeninám

- 5.12. – Ondřej Kimler
- 7.12. - František Tomanec
- 13.12. – Pavel Pimek
- 16.12. – Miluše Škrlová
- 26.12. – Jindřich Oleš

ADRA Klub zdraví informuje

9.ledna 2020 v 17.30 hod – **Španělsko mnoha tváří**
beseda s Honzou a Darčou Husákovými

21.ledna 2020 v 17.30 hod – **Jižní Afrika**
beseda s Martinem Ondráškem

Konference žen 2019 – Žena jako perla

Letošní konference žen byla jiná než předešlé ročníky. Něco jako 3 v 1 . Sešly se totiž ženy z Čech, Moravy i ze Slovenska. Bylo nás celkem asi 180. Opravdu - 180 žen dohromady. (Teď možná, při této představě, některým naskočila husí kůže.)

Ale abych byla spravedlivá. Objevili se tam i tři muži. Jeden zvukař, jeden přednášející a jeden muzikant. A všichni přežili ve zdraví.

No a teď už vážněji.

Místo konání - Brno, čtyřhvězdičkový Hotel Avanti. Ubytování tedy luxusní. Stravování také. Snídaně - bohaté švédské stoly. U uzenin byl napsaný původ, abychom snad nepozřely něco nevhodného. Vynikající káva u které byla vždy největší tlačenička. (ha, ha). Problémem byly pouze "anglicky mluvící" kávovary. Obědy a večere byly přizpůsobeny našim zvyklostem.

Ale teď to hlavní -program konference. Pestrý, zajímavý, pro někoho možná trochu šokující. Hlavně povzbuzující a celkově osvěžující.

Hlavní host - Dagmar Dorn, vedoucí oddělení žen při Inter-evropské divizi. V sobotu i v neděli nám sloužila kázáním. Zaujala mně hlavní myšlenka nedělní úvahy: Téma bylo- Marie. " Když se nebudeme zabývat Marií, o hodně přicházíme" A ještě jedna - "Člověk může být aktivní, ale nenaplněný." (v církvi).

Dalším hostem byla Jitka Mlynářčik Kudláčková, přední česká šperkařka a designérka. Vyprávěla svůj osobní příběh, který byl nejen o výrobě šperků, ale také o rodině a o cestě k víře. Napadlo mně, že v minulosti by s touto profesí asi měla v církvi problémy. Nicméně, doba je jiná a to je asi dobře. Vyprávění bylo doplněno ukázkami a také tím, co ji k jednotlivým kolekcím inspirovalo. Většinou to byla příroda.

Sobotní odpoledne nám vyplnil a zpříjemnil známý psycholog PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D. Základní téma: Prevence migrény. Samozřejmě se často odbočilo i jinam, např. ke stresu. Jenže většina problémů spolu souvisí, takže to ani žádná odbočení vlastně nebyla. Dostaly jsme mnoho rad, např., že každé tři hodiny bychom měly alespoň tři minuty relaxovat a jak na to. Co mně osobně zaujalo, byla připomínka toho, jak lidé v minulosti měli život proložený rituály. Ty měly, kromě náboženských úkonů i vliv na zdraví. Lidé museli v určitou dobu přerušit práci, čili vypnout. Většinou se modlili, (tzv. klekání), nebo se zamysleli nad smyslem života (zvonění umíráčku). A to dnešním lidem chybí.

Během odpoledne jsme se často také zasmály dokonce i cvičily. Prostě dokonale vyvážené. Asi na té psychologii něco bude.

Večer nám zpříjemnila autorským čtením p. Hana Pinknerová, kterou mnohé známe z minulých konferencí a z jejich knih. Čtení bylo proloženo hudebními vstupy jejího manžela, profesionálního kytaristy, což byl taky zážitek. Některé povídky byly velmi osobní a týkaly se obou manželů. Říkala jsem si, že to by mnoho mužů neustálo. Někdy bychom si mohli na KD nějakou přečíst.

V neděli nás čekal výběr workshopů (kdy už najdeme český výraz). My s Jiřkou a s Aničkou jsme se sešly s D. Dorn a povídalo se hlavně o životě v jednotlivých sborech. Opět velmi zajímavé. Bez ohledu na věk, bylo cítit shodu a opět posun v myšlení, názorech apod. Mluvílo se o Adře, o spolupráci církví v některých městech, o tom

co děláme - nebo bychom mohli dělat pro naše bližní.

A součástí celé konference byla samozřejmě hudba a zpěv. Profesionální hudebnice i výborné mladé zpěvačky nám spojovaly jednotlivé části programu. A někdy nás to doslova "vzalo". Hlavně jedna společná píseň, či spíše modlitba.

Dalo by se ještě hodně vzpomínat. Ale ono to chce raději prožít. Tak příští rok si to opravdu nenechte ujít!

Zdeňka Pimková

Ekuvýšlap větrný, v pořadí patnáctý - z Branek do Brňova, 3.listopadu 2019

Všechno je jinak. Nejenže se nakonec nedojde do plánovaného cíle na Brňově, ale už na samotném startu nepřešlapuje jako první Maminečka představená, ale apoštolská velvyslankyně Lucyna. Ještě před odjezdem se u meziříčského nádraží nadšeně oddává své nejmilovanější disciplíně, slastné likvidaci čerstvě nakoupeného proviantu. Někdo se zkrátka projíká do korpulentního baroka, někdo do krásy. U Lucky, samozřejmě, platí to posledně jmenované.

Ve Valmezu naskakujeme do vlaku a po štrece z dob císaře pána uháníme k západu. Přesvištíme kolem Poličné a hned na první zastávce interiér tuze útulného vagónu opouštíme. Jsme v Brankách, a abychom se v tom řádně vyznali, nápis na nádražní budově hlásá, že se stále nacházíme na Moravě.

Ujdeme sotva pár stovek metrů a ocitáme se v parku. Přítomný Jindra, který si v této obci pořídil haciendu, neopomene připomenout, že

nejsme v parku ledajakém. Do dlouho zanedbávané panské zahrady se pustilo pár agilních ženských s takovou vervou, že se v soutěži Alej roku 2017 park umístil na prvním místě v kraji a na třetím v celé České republice!

Dědina, v níž nežije ani tisícovka obyvatel má hned dva zámky. V tom

starším z 18. století si velebí Obecní úřad a ten, u něhož se právě nacházíme, hledá smysluplné využití. Stavbu z konce 19. věku má na svědomí jistý advokát jménem Hans Huber a vnitřní malby v něm v třicátých letech minulého století zrealizoval nadaný kumštýř Josef Siegel. Po populárním znárodnění zde našly útočiště děti řeckých emigrantů prchajících před občanskou válkou. Později je zde vystřídala drobotina s mentálním postižením. To tady ovšem stávala ještě nepříliš vzhledná šedá budova, která však byla před nedávnem do základů zbourána.

Už zdálky si všímáme postavy připomínající rozhlednu. Samozřejmě se jedná o vůbec největšího Zajíčka Střední Evropy. Přestože je v abecedě na samém konci, letos už má dvě áčka. Za vším je samozřejmě zrada. V Honzově případě však jde o zradu tělesného zdraví, což se bezesbýtku

omlouvá. Maminečka velevzácnou personu patřičně uvítá a ta se hned vzápětí vrhá ke kufru svého auta. Po roce tu máme opět ochutnávku nezapomenutelných svatebních koláčků. Jestli je to předzvěst svatby někoho z přítomných svobodných či nezadaných zatím nikdo neví, každopádně se ale po napěchované krabici neopakovatelného zaječích pečiva jenom zapráší.

Podél katolického kostela pokračujeme společně dál. Tento svatostánek spatřil světlo světa v roce 1878 a za nějakých 250 roků se dočkal i rekonstrukce. V současnosti zde působí jistý bratr Jan, který se už jednou velice aktivně účastnil jednoho z našich slavných ekuvýšlapů.

Obec Branky leží v nadmořské výšce 327 metrů a poprvé je vzpomínána v roce 1270. Žije tu například několikanásobný rekordman v hlavičkování Bursas Charalambos, zvaný Karel Fokos. Jedná se o potomka už vzpomínaných řeckých utečenců, který se však narodil na našem území. Současný hlídač v kravině má na svém kontě 21 světových a přibližně 300 českých rekordů.

Mezi další významné osobnosti se co nevidět nepochybně zapíše i grafik, básník a nepolepšitelný revolucionář Jindra, který, jak už bylo řečeno,

zakoupil v centru Branek usedlost a od té doby se těší neustávající oblibě domorodců, především místních žen. Nehasnoucí popularitu mu mimo jiné zajistily originální omalovánky, které pro tuto obec před nedávnem vlastnoručně nakreslil.

Opouštíme dědinu a po ní cestou pomalu stoupáme k nejbližšímu lesu. Západní vítr to dnes rozjel ve velkém stylu, takže pracně seštelované účesy zúčastněných dam berou okamžitě za své. Postupně se mezi poli a loukami dostaneme k samému úpatí Hostýnských vrchů. Tady už na nás netrpělivě čeká vzpomínaný největší Zajíček, který tu v předstihu dohopsal ve své prostorné věrné fordce.

Hned první mýtina je osázena novými stromky. Kupodivu však jejich listí i jehličí nezáří zelenou či aktuální žlutou, ale oblohově modrou barvou. Patrně se jedná o nějaký

aristokratický les náležející vlastníkům s modrou krví. Ať už je to jakkoli, my si tu musíme najít nějaké vhodné místočko, které během příští hodinky poslouží jako polní kaple. Vyhlédneme hromadu klád, Maminečka to odpíská, a tak se může směle začít s duchovním programem.

Začít jinak než zpěvem, by bylo pochopitelně nepatřičné. Varhany s sebou nemáme, takže je musí nahradit Švitorčino sladké dřevo. Jeho nositelem je tentokrát dlouhán Marek ze Vsetína, čímž je zaručeno, že kytara bude přemístována bez úhony a především nebude nikde zapomenuta. Nositel minulý byl totiž pro dlouhodobou nespolehlivost z čestné funkce uvolněn.

Ekuvýšlapové zpěvníky z dílny přítomné Iwany Petrowny se rozletí mezi dvanáctičlennou poutnickou obec a k nebesům se hned zvedají melodií obalené chvály, vyznání, prosby i děkování. Lidské hlasy a tóny zvučné kytary se připojí k víchru v korunách a pak už společně stoupají k nekonečným vesmírným výšinám.

Nepostradatelná promluva dnes vyšla na Bohdana. Někdejší meziříčský starosta se na výsostném braneckém území přenesl do oblasti Středního východu. Zaloví ve starozákonních hlubinách a na

současnou scénu vytáhne jednoho z nejznámějších biblických patriarchů. Patrně proto, že stejně jako my nepřeslapoval na místě, ale na pokyn Vyšší moci svůj život zasvětil permanentnímu putování. Člověk by neřekl, kolik věcí ze života Abrahama, v němž nacházejí požehnání všechny národy, je aktuální i pro dnešní, poněkud zblázněnou, duchaprázdnou současnost. Záleží na nás, zda se představitelem živé víry necháme inspirovat, či zda jeho příběh jen založíme mezi krásné, dobře se poslouchající pohádky.

Patrně všichni přítomní se už stačili přesvědčit, že vědomá modlitba není jen bohapusté žvanění do neznáma, ale že mívá sílu a moc pohnout i nepohnutelným. Řeč srdce, ať už hlasitá či úplně neslyšitelná, opět klepe na nebeskou bránu, aby dala najevo, že se otevírá Srdci nekonečně většímu a nepochopitelně milujícímu. Jeho tep pak rozechvívá nejedno nitro, dodává odvalu, tiší bolest, a raněné duši dopřává zachytit hojivé paprsky nadpozemské lásky Všemocného.

Nejvyšší osobnost dnešního výletu se poté zvedá a okamžitě bere do zaječích. Jeníkovy dlouhé běhy už údajně pomalu dosluhují a jen těžko by jej prý donesly do kýženého cíle. Nastává přenáramné děkování

veškerých konzumentů svatebních buchet zakončené rituálním zulíbáním v podání vždy připravené Maminečky představené. Potom se už naše cesty zase na nějakou dobu nostalgicky rozdělují.

Cesta se noří do podzímlem provoněných hlubokých lesů. Romanticky laděná Lucyna je z té nádhery tak rozjařená, že během chvíle svou euforií infikuje i ostatní souputníky. Přestože se příroda pomalu chystá k zimnímu spánku, na pohřební průvod to dnes ani trochu nevypadá. Spíš na manifestaci rozjařených Božích dětí putujících do edenské zahrady.

Důkaz, že se opravdu nacházíme na cestě rájem, přináší jen o kousek dál Iwana Petrowna. Spolu s Petrem Iwanowem ulovili nedaleko stromu hada. Švitorka, náležitě poučena neslavným příběhem své pramáti Evy, se pro jistotu plazovi vyhýbá úctyhodným obloukem. Výše zmíněná dvojice si však dosytosti užívá hadích hrátek, což navozuje podezření, že tento živočišný druh by mohl patřit mezi jejich tuze oblíbené mazlíčky. Být jejich sousedem, určitě si dám pořádného majzla. Co když jim

jednou z bytu vyklouzne kobra, hroznýš nebo anakonda?

Účinky hadího jedu jsou patrné hned u dalšího zastavení. Neomylný znalec místních zákoutí nás směřuje k prostému pomníku. Má připomínat braneckého starousedlíka Jana Křížana. Před Druhou světovou byl majitelem meziříčské parní pily a s ní související továrny na výrobu beden. Patřily mu rovněž lesy, jimiž právě procházíme. Poté co mu soudruzi všecko zbavili, rozhodl se pro emigraci. Do cesty se mu však u Mikulova postavili dva službu konající borci a tak mu nezbylo nic jiného než jednoho z nich zranit a druhého odprásknout. Vysloužil si za to popravu. Zda po právu či nikoliv, ať rozsoudí Bůh, každopádně se nyní řadí mezi oběti komunizmu. Jeho syn Jiří se pak sice nějak dostal na meziříčské Gymnázium, ale kvůli hanlivé básničce na úmrtí Zápotockého byl ze studia vyloučen. Přesto se později dostal do kontaktu s jiným studiem, kde napsal scénáře ke třinácti celovečerním filmům. Známé dílo Je třeba zabít Sekala mu vyneslo Českého lva a jeho Tichá bolest se v devadesátém roce natáčela přímo v Brankách. Jiří Křížan, který se spolu s Havlem a Vondrou podílel na textu Několika vět byl rovněž jednou z výrazných osobností Sametové revoluce a nějaký čas zastával post poradce prvního polistopadového presidenta. V roce 2011 zemřel nečekaně na infarkt. Bylo mu pouhých 68 let. Na utajený pohřeb v meziříčském evangelickém kostele, kam jeho rodina patřila, přijel kromě vzpomínaného Vondry a Havla také Schwarzenberg, Žantovský a další bývalí kamarádi. Paní Křížanová svého syna přežila o rovných šest roků a na věčnost se odebrala v úctyhodném věku 96 let. A to přesto, že prý kouřila snad ještě víc než jejich nedávno zbouraná parní pila.

O něco dál se nachází další připomínka. Týká se Marie z Nazareta, která navzdory neurozenému původu nabyla nejen světového, ale přímo vesmírného významu. Její nenapravitelná fanynka, Maminečka naše představená, se u jejího vyobrazení nemůže nezastavit a neposlat k nebi svoji upřímně míněnou děkovnou modlitbu. Ta je patrně nahoře velmi pozitivně přijata, protože následné Švitorčino sklouznutí z prudké meze má neobyčejně ladný průběh končící překvapivě měkkým přistáním v nadýchaném podzimním listí.

Lesní cesta kopírující tok nedalekého potůčku začíná stoupat na hlavní hřeben. Přestože tu už máme nejsychravější měsíc celého roku,

nejkrásnější katedrála má stále co zajímavého nabídnout. Kdo nechává oči otevřené, určitě se nenudí, a pokud si právě nepovídá se svým pochoduujícím sousedem, nepochybně posílá k

výšinám tiché chvály za všechno, čím Boží dílna zázraků na každém kroku oplývá.

Patrně by těch krás mohlo být daleko víc, kdyby se správcem planety nestal člověk. Právě jsme svědky kalamity, kterou svojí nenažraností způsobil. Promovaní lesní inženýři proměnili přirozený les v nepřirozené dřevoplantáže a nenápadný brouk toho šikovně využil. Kůrovcem napadené smrky už většinou padly k zemi a teď na velkých hromadách čekají na svou poslední cestu. Bohem nastavené zákony přírody si však poradí. Za pár let se mýtiny opět zazelenají a místo nudných monokultur možná nabídnou i něco lahodnějšího. Třeba bílé kmeny štíhlých břízek, které namachrovaní náčelníci lesních porostů bez milosti vytrvale masakrovali. Pomsta v podobě zmíněného brouka tak nemohla nepřijít.

A máme tu další z památných kamenů! Pískovcová krychle patří samotnému císaři pánu a ční tu už od roku 1908. V onu dobu totiž monarchie slavila 60 let Franz Josefova panování a opracovaný šutr měl připomínat přítomnost Jeho Velebnosti na vojenských manévrech, které se v září roku 1897 konaly na nedalekých polnostech. Kdyby chudáci vojáci věděli, co je za pár roků v První světové čeká a jak slavná říše nakonec dopadne, mohli raději hodit flinty do žita a věnovat se nějakým bohulibějším aktivitám. Třeba louskání buráků, jak to učinil v minulosti autor jedné světoznámé protiválečné americké písničky. V malých

skupinkách stoupáme k vrcholu Piškové. Všechno tu vypadá úplně, ale úplně jinak. Souvislý vzrostlý les vymizel a k vesmíru ční jen pár desítek osamělých mohykánů. Jedna z přítomných Jarek zoufale oplakává ztracené staré zlaté časy, zatímco druhá nadšeně vítá příchod něčeho nového a neobvyklého. Má to ten Pán Bůh na zemi těžké. A zdaleka nejen s Jarkami.

Jestliže se zatím vítr ozýval jen sporadicky, tady to rozjel na plný plyn. Vysoké modříny se pod neustávajícími poryvy ohýbají málem až k zemi a bázlivější povahy začínají vykazovat náznaky nekontrolovatelného chvění. Meluzína jódluje svoji dramatickou melodii, rozčechrává trávu, oděň i pačesy a vrcholně nadšenou Lucynu uvádí do mimozemského tranzu. Kromě likvidace jídla je unášený zběsilým vichrem její vůbec nejrozkošnější kratochvílí.

Světla čím dál více ubývá a mezi řídkými stromy začíná vykukovat město mezi dvěma Bečvami. Vichr nepřestává produkovat svoji rozehranou partii, na což ani v nejmenším nebere zřetel na obloze zavěšený půlměsíc. Roztřepené skupinky se schází u kapličky, v jejíž blízkosti se ukrývá neobyčejně vzácný památník. Upozorňuje na to, že právě tady občas vysedával Tomáš Garrigue Masaryk v době, kdy byl říšským poslancem za tento chudý kraj. Jezdával sem totiž za svým dobrým přítelem a na nedalekou Žabárnu později i se svou rodinou jako vůbec první československý prezident. Není bez zajímavosti, že

pomník přečkal celou doby totality a to i přesto, že se tu ve významných dnech scházely nejrůznější rozvratné antikomunistické živly. Že toto místo bylo v hledáčku tehdejší veřejné i tajné bezpečnosti, netřeba zajisté připomínat.

Protože se už docela slušně zešeřilo, vynalézavé dámy navrhuji zkratku přímo do Meziříčí. Coby náčelník trasy nejsem proti, ale navrhuji zajímavější variantu přes Bražiska. Návrh sice není přijat s kdovíjakým jásotem, přesto se nakonec všichni chtě nechtě podřizují. Švitorka, která má abnormálně vycvičený čich, stačí i ve tmě vypátrat další z obrázků Ježíšovy mladé matky a vyslat od něj do vesmíru krátkou modlitbu. Zbytek světa tasí čelovky, baterky, ale hlavně světélkující mobily a v jejich záři klopýtá soustředěně dál.

Všichni se zuby nehty drží dnešního vojevůdce Jindry a bývalého starosty Bohdana, kteří by měli mít o tomto území dokonalý přehled. Situace se ale nakonec vyvrbí tak, že na scestí o něco později nesběhne nikdo jiný než oba právě jmenovaní. Zbloudilý pár je nakonec šťastně nalezen v nedaleké Jarcové a odtud úspěšně deportován do útulných meziříčských doupat.

Podobné starosti si vůbec nepřipouští Iwanopetrowská dvojice. Cílevědomě míří ke společným světlým zítřkům, ale nějak jim nedochází, že se právě řítí do čím dále hustější tmy. Budiž jim to odpuštěno, protože zamilovaní nejsou s to rozpoznat realitu i kdyby jim na cestu svítilo deset měsíců.

Některým nejmenovaným labužnicím už patrně vyhládlo. Anebo spíš je přepadl absták na jídlo. Pokud by okamžitě nespolkly něco výživného, skácely by se během chvílky k temné zemi. Lucyna s Maminečkou proto tasí pečlivě ukryté zásoby kalorií a všem vrstevnicím toužícím po kráse beze slov sdělují, že pokud by rovněž chtěly hýřit neodolatelným půvabem, určitě by na jídle šetřit neměly.

Hluboko pod námi se objevují důvěrně známé Valašské Atény. Blikající světýlka dokazují, že tam stále žijí lidé. Někteří asi sedí u piva, někteří u kafe, ale drtivá většina u televize. Tento rodinný oltář ve spolupráci se vševědoucím internetem jim nabídne nekonečně víc zážitků než nějaký

trapný výšlap na větrnou hůrku. Nedá jim však šanci nechat si rozčechrat vlasy a nasávat tisíce podzimních vůní. A ani si vychutnat čím dál vzácnější dar, jemuž se říká přátelství. V tomto případě ještě umocněný vanutím průvanu s příchutí omamné nebeské atmosféry.

Vzletná nálada, která až doposud všeobecně panovala, začíná vykazovat jisté trhliny. Do cesty se totiž neočekávaně staví nejrůznější překážky připomínající Železnou oponu. Semknuti v jednom šiku však hrdinně překonáváme ploty i elektrické zátarasy. Očekávaný štěkot vlčáků a zběsilá palba z brokovnice však naštěstí nepřichází. Jsme opět na svobodě a čeká nás jen pohodový špacír podél tiše šplouchající Bečvy.

Než se ale k řece dostaneme, nezbývá než potmě zvládnout poslední dramatické klesání. Jak se to tak jeví, mnozí jsou už v koncích. Někteří se chytají za hlavu, jiní za bolavá kolena a o jiné se evidentně pokouší mrtvice. Jakýmsi zázrakem však nakonec všichni doklopýtají ke vzpomenuté Bečvě a s jejím proudem pak už po svých doputují až do cílového Meziříčí.

Konec dobrý, všecko dobré! Zatímco by si ultra bigotní katolička měla s rozevlátou apoštolkou vjet podle tradice do pačesů, ony se při loučení převezele objímají a celému vesmíru dokazují, že je spojuje něco, co se vymyká lidskému chápání. A

to je jenom malá předzvěst toho, co se v tomto městě odehraje za necelý týden. Láska Otcova srdce je tak hmatatelná, že se pak podobným scénám neubrání málem celý meziříčský kinosál.

František publikán Tomanec

Vzpomínka na konferenci mužů – Luhačovice 2019

SILVESTR u Mročků

**Srdečně Vás zveme
na již tradiční silvestrovské setkání
a oslavu příchodu nového roku.**

**Vítáme každého, kdo s dobrou náladou
a drobným pohoštěním přijde!**

**Očekáváme Vás v našem skromném
příbytku ve Valašské Bystřici od 18 hod.**

**Společná oslava proběhne pouze v případě dostatečného počtu
předem ohlášených bratrů a sester.**

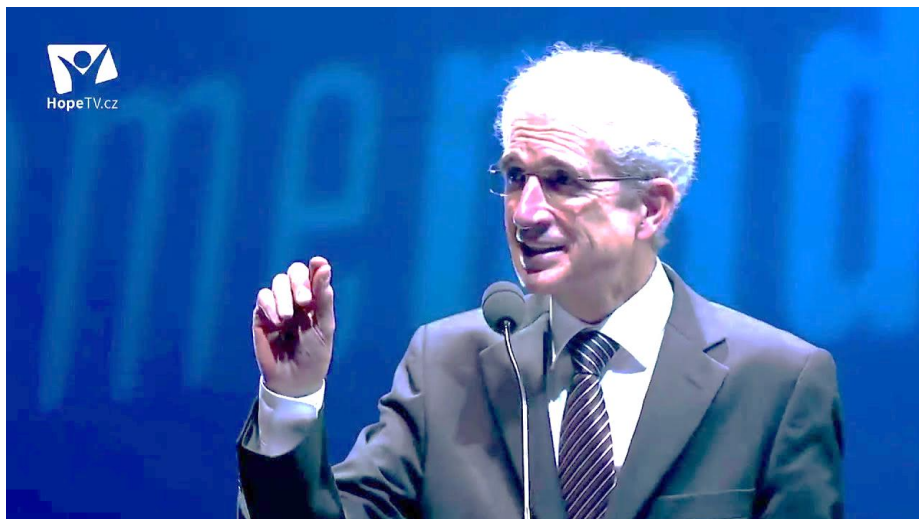

Také jste se účastnili oslav výročí 30 let od Sametové revoluce? Ve společenském centru sboru Praha-Vinohrady proběhlo minulý pátek velmi zajímavé setkání několika osobností a diskutovalo se o

událostech 17. listopadu 1989 a o následném vývoji české společnosti. Byli jsme při tom :-)) a první sestřih diskuze je k vidění na našem Facebooku.

Pěvecký sbor Ireny Szurmanové má nové DVD se záznamem předvánočního koncertu z roku 2018 s názvem Velký příběh o lásce. HopeTV tuto hudební událost, na níž vystoupili i herci Eva Kodešová a Miroslav Etzler, natočila a zpracovala. A první reakce jsou zatím velmi kladné :-)) Zájemci o DVD mohou kontaktovat přímo pěvecký sbor na www.pevecky-sbor.cz.

Kázání Maria Brita z letošní slavnostní konferenční bohoslužby jsme s pomocí ochotných dobrovolníků opatřili titulky pro neslyšící. Podívejte se a případně ho sdílejte s neslyšícími lidmi ve vašem okolí. Pomůžete tím sdílet Krista :-)

Téma 30 let nabyté svobody se odráží i v příspěvcích na našem Facebooku. Tomáš Kábrt se k tématu svobody vyjádřil již při natáčení dokumentu o zákazu Církve adventistů. Podzimní Facebook HopeTV toho ale nabízí ještě mnohem více. Sledujte a sdílejte nás.

Followed by 8 008 people

Wow, ten farizeus je tak sebestředný. Díky, Bože, že nejsem jako...

TOMICS by Tom Gould Luke 18:9-14

THAT TAX-COLLECTOR IS SO VILE AND SINFUL. THANK GOD I'M NOTHING LIKE HIM!

WOW, THAT PHARISEE IS SO FULL OF HIMSELF. THANK GOD I'M NOTHING LIKE...

Tomics
25. října v 7:00

www.hopev.cz – Křesťanská

V pořadu Bible pro dnešek si klademe mnoho otázek. Například: "Co se stane, když pozornost lidí je soustředěna na Boží slovo? Dělá s námi dnes

ještě něco slyšení Božího slova? A co pro nás znamená pokání? Pro Izraelce to byla velmi hluboká, srdce zasahující zkušenost. Jak jsme na tom dnes my? Slíbili jsme někdy něco Bohu? Jak dlouho nám tento slib vydržel? A jak důležité jsou pro nás duchovní vzory?" Podívejte se na další díly .

A ještě fotka z vyhlášení Ceny Michala Velíška... Příště i vy můžete být při tom.

Křesťanský vtip - Ameňák

Právě jsem koupil Bibli v IKEA